

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XXXVII. De Silvano, qui Philippopoli translatus est Troadem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

εις άλλας μετένεχθησαν, δια τας κτ' καιρόν
 των εκκλησιών χρείας, αυτών τῶ μετένεχθέντων
 τα ονόματα παρ' αθήσομαι περιγρησ εν
 πάτραις έχροδονήθη επισκοπος, κτ' επεί οί τ'
 περιρημύνης πόλεως αυτών εν εδέχοντο, ο τ'
 ρώμης επισκοπος εκέλευσεν αυτον ενθρονισθῆ-
 ναι εν κορινθῶ τῆ μητροπόλει, εκεί επισκό-
 πος ἐπὶ δελφίνων, κτ' ἐκεί εκκλησίας δια βίβ
 παρ' ἐση γρηγοριου ο ναζιανζηνος, πρότερον
 σασιμων μίας τῶ εν καππαδοκία πόλεων
 επισκοπος ην ετα γέγονε ναζιανζ' μελίπος
 πρότερον τ' εν σεβασεία παρ' ἐση εκκλησίας,
 κτ' μετ' αὐτα τ' εν ἀντιοχεία παρ' ἐση δούσιθεον
 τον σελευκίας επισκοπον, ἀλέξανδρου ο αν-
 πυργίας επισκοπου ο εϊσαρσον τ' κιλικίας με-
 λινγαρη ο ρενεβρενπος διπ' ἀρχων τ' Φωϊκής,
 μετ' αὐτα μετένεχθη εις λυρον ιωάννης από
 γορδου τ' λυδίας, μετένεχθη εν προκονήσω, κτ'
 τ' εκεί παρ' ἐση εκκλησίας παλλαδιου από
 ελενοπόλεως, μετένεχθη εις ασσυα αλέ-
 ξανδρου από ελενοπόλεως, μετένεχθη εις α-
 σσυανες θεόφιλος από άπαμείας τ' εν ασία,
 μετένεχθη εις διδοξίε πόλιν, την τὸ παλαιόν
 Καλαμβείων καλεσμένην πολυκαρπος από
 σεβασίας εις τ' εν μυσίας, μετένεχθη εις νικό-
 πολιν τ' θρακίης ιεροφιλου από τραπεζπό-
 λεως τ' Φρυγίας, μετένεχθη εις πλωιν πόλιν
 τ' θρακίης ο παλιμου ο απο αγδαμίας τ' Φρυ-
 γίας, μετένεχθη εις ανιόχραν τ' πωσιδίας
 αλέξανδρος από φιλιππε πόλεως τ' θρακίης,
 μετένεχθη εις τρωάδα κτ' τ' σάτων μιν επί τ'
 παρ' ον ουκ τῶ οικείων πόλεων εις ετέρας
 μετ' αὐτων, αυταρχως ἐμνημονόσαι μν'
 αὐτ' αὐταν τ' από φιλιππε πόλεως τῆς
 θρακίης μετένεχθέντ' εις τρωάδα, χρησίμου
 βασιλια μνημονόσαι νομίζω.

A ad alias translatos fuisse ob intervenien-
 tes subinde Ecclesiæ necessitates, ipsa
 eorum qui translati sunt nomina recen-
 sebo. Perigenes Patris ordinatus fue-
 rat Episcopus. Sed quoniam ejus civi-
 tatis incolæ illum admittere recusabant,
 Romanæ urbis Episcopus eum in Me-
 tropolitana sede Corinthi constitui jus-
 fit, mortuo Ecclesiæ illius Episcopo.
 Itaque Perigenes toto deinceps vitæ
 suæ tempore huic Ecclesiæ præfuit.
 Gregorius Nazianzenus, primum qui-
 dem Sasimorum urbis Cappadociæ E-
 piscopus fuit: postea vero Nazianzi.
 Melitius prius Sebastenæ Ecclesiæ E-
 piscopatum gessit: postea vero Antio-
 chenam rexit Ecclesiam. Dositheum
 Seleuciæ urbis Episcopum Alexander
 Antiochenensis Episcopus Tarsum Cili-
 ciæ transtulit. Reverentius ab Arcis
 urbe Phœnicæ postea Tyrum transla-
 tus est. Joannes ab urbe Lydiæ Gordo
 Proconnesum traductus est, ejusque lo-
 ci Ecclesiam gubernavit. Palladius
 ab Helenopoli Aspunam translatus est.
 Alexander ab Helenopoli Adrianos
 transiit. Theophilus ex urbe Asiæ A-
 pamea translatus est Eudoxiopolim,
 quæ olim Selembria dicebatur. Po-
 lycarpus ab urbe Mæsiæ Sexantapristi
 Nicopolim Thraciæ translatus est. Hie-
 rophilus ex Trapezopoli Phrygiæ Plo-
 tinopolim Thraciæ migravit: Opti-
 mus ab Agdamia Phrygiæ urbe Antio-
 chiam Pisidiæ translatus fuit. Silvanus à
 Philippopoli Thraciæ Troadem. Tot
 igitur Episcopos qui ex suis sedibus ad
 alias translati sunt, hoc loco commemo-
 rasse sufficiat. De Silvano vero qui ab
 urbe Thraciæ Philippopoli Troadem
 transportatus est, operæ pretium fore
 arbitror pauca dicere.

D CAPUT XXXVII.

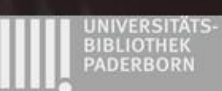
De Silvano qui Philippopoli translatus est Troadem.

Κεφ. λζ'

Μετ' αὐταν τ' από φιλιππε πόλεως εις τρωάδα μετένεχθέντ'.

Σιλβανος ρήτωρ μιν ἐγεγονός πρότερον
 τρωάδα τ' εἰς τ' ἀκριβῶς ὁ χριστιανί-
 ξεν ἰσχυράως, κτ' τον ασκητικόν βίον ασκῶν,
 τέλεινα φασεν εἰς παρ' ον μετ' αὐτα ὁ
 αὐτὸν ἀπικας ο επισκοπου συλλαβῶν, επισκο-
 ποι τ' φιλιππε πόλεως κατέστησεν ο δ' εἰς τρεῖς
 ἐνιαυτους εν τῆ θρακίη διαγαγῶν, κτ' μη ὑπο-

Silvanus primum in Troili Sophistæ
 scholarhetor fuit. Sed cum ad Chri-
 stianæ religionis perfectionē tenderet,
 & Monasticum vivendi genus consecta-
 retur, pallium rhetoricum gestare recu-
 savit. Postea vero Atticus Episcopus eum
 comprehendens, Philippopolis Epi-
 scopum ordinavit. Qui cum tres annos
 in Thracia transegressisset, nec frigus tole-

tare posset : erat enim corpore admodum tenui & imbecillo : Atticum rogavit ut loco suo alterum ordinaret, nullam aliam ob causam domicilium Thraciæ detrectare se affirmans, quam ob frigus. Altero igitur ea de causa in ejus locum suscepto, Silvanus Constantino- poli permansit, Monasticam disciplinam illic sedulo excolens. Adeo vero à deliciis erat alienus, ut in urbe frequentissima sapenumero Sparteis sandaliis calceatus prodiret in publicum. Aliquanto post temporis spatio Episcopus Troadis ex hac luce migravit. Quae de causa Troadenfes Constantinopolim venerunt, Episcopum postulantes. Cumque Atticus deliberaret quemnam illis ordinaret Episcopum, forte Silvanus ejus visendi gratiã ingressus est. Quem Atticus simulatque aspexit, omnem sollicitudinem abiecit ex animo. Et Silvanum alloquens: Non habes, inquit, amplius excusationem ullam qua Ecclesiæ administrationem refugas. Troas enim caret algore. Ecce jam locus infirmitati corporis tui commodus, à Deo paratus est. Noli igitur cunctari, frater, sed Troadem proficiscere. Itaque Silvanus eò migravit, & miraculum illic edidit quod nunc commemorabo. Maxima navis oneraria quæ πλατή vulgo dicitur, ad ingentes columnas devchendas in Troadenfi littore recens fabricata fuerat. Ea in mare deducenda erat. Sed quamvis multis funibus magnaue hominum multitudine traheretur, nullatenus movebatur navis. Quod cum plures per dies fieret, crediderunt universi navem à dæmone detineri. Itaque Silvanum Episcopum advenientes, rogarunt ut eo loco orationem facere vellet. Neque enim aliter navem protrahi posse credebant. Ille vero de se modeste sentiens, peccatorem se esse dicebat, opusque illud justicij suum esse, non suum. Victus tamen illorum precibus, accessit ad littus. Completaque oratione, unum ex funibus apprehendit, horratque est ut operi incumbere. Cumque illi navem leviter impulissent, navis celeri cursu in mare provoluta est. Hoc miraculum à Silvano perpetratum, cunctos illius Provinciae incolas ad pietatem permovit. Sed & in reliquis egregius vir fuit Silvanus. Qui cum animadverteret, clericos ex liti-

Φέρων τὸ κρῦθ· λεπτόν γ' εἶχε πᾶν καὶ αὐτὸν
νὸς τὸ σῶμα, παρεκάλεσε τὸν ἀπικόν, ὡς ἐς
τόποι αὐτῶν ἕτερον χερσονήσαι· Φήσας δὲ ἔ-
δεν ἕτερον, ἢ διὰ τὸ κρῦθ· ὡς δὲ εἶπε
θράκη διαγωγῆν ἕτερον ἐν διαίτη ἀδικαι-
τας αὐτῶν· ἔμεναν ὁ σιλβανὸς ἐν τῇ κωνσταν-
τίνῃ πόλει, ἵον ἀσκητικὴν βίον ἀκρῶς μελετῶ-
μεν· Ἔσπετο δὲ ἀτρυφῶν, ὡς ἡ πόλις
ἐν ἑσπέρῳ πλήθῃ τῆς τηλικαῦτης πόλεως, ὅτι
χορῆλιαν σανδάλιον προσεχεῖται· χρεὼς δὲ
τῆς διαγενομένης, ὅ τῆς ἐν τρωάδι προ-
σῶς ἐκκλησίας ἐτελεύτησεν διὸ παρήσαν αὐ-
τῶν ἐς ζῆντες ἐπίσκοπον ἀπικὸν ὃ διαση-
πιόμενος ἵνα χερσονήσῃ, συνέβη τὸν σιλβαν-
νὸν ἐπὶ θῆαν παρεῖναι αὐτῷ ὃ δὲ θασάμαθ' ἑ-
αυτὸν, διδύς τῷ φροῦνιδᾷ ἐπέθετο, καὶ περὶ
τὸν σιλβανόν, ὁρᾷτι πρόφασιν ἔχεις, ὅτι
πρὸ ἀποφυγῆς ἐκκλησίας φροῦνιδᾷ ἢ
τρωάς κρυμὸν ὄσθ' ἔχῃ· ἀλλ' ἰδέσθαι τὸ πῶς
δύκαιρ' ἔπρος τὴν ἐσῶμα· ὃ δὲ ναυῶν
θῆς ἀτρυπήσει· μὴ μέλλῃ ὄν ἀδελφῶν,
ἀλλ' ἐπὶ τῷ τρωάδι προσβῆ· μετῆς αὐ-
τοῦ ὁ σιλβανὸς κ' εὐαῖμα ἐν ταῖς χερσὶ αὐτοῦ
γενομένον διηγήσομαι ναῦς ἀχθοφορῶν· με-
γίστη ἢ τῆς μεγάλης κομίζεσθαι κινῆσαι, πρὸ
τῆς αὐτῆς ὀνομάζεσθαι, νεωστὶ κἀσπιδας ἐν τῇ
τρωάδος αἰγιαλῷ ἰαυτην τῆ ἐδ' ἀσπιδας
ἀδ' εἰς τὴν θάλασσαν πολλῶν τε καλωδίων,
πολυπληθείας ἀνδρῶν ἐλκόντων αὐτὴν, ἐ-
δαμῶς ἐκινεῖτο ἡ ναῦς ἐπὶ δὴ ἔστο ἐπιπο-
λαῖς ἡμέραις ἐγένετο, ἠψήθησαν δαμόνιον κα-
τέχον τῷ ναυῷ· καὶ γενομένοι παρὰ τὸ ἐπι-
σκοποῦν σιλβανόν, παρεκάλεν αὐτὸν διελθῆναι
D ἐπὶ τῆς τῶς τελέσαι ἐτῶ γ' ὁμῶς τῆς ναυῶν
καθελκυσθῆναι ἐπίσθισαν· ὃ δὲ μετῆς αὐ-
τῶν, ἀμαξίωλόν ἑαυτὸν ἀπεκάλει, καὶ ἐπὶ
τὸ ἔργον δικαίως εἶναι τινός, ἐμὴν ἑαυτῶν οὐκ
παρησάντων δ' ἔν, ἥκε παρὰ τὸν αἰγιαλὸν
διελθῆναι ἐπιπέλασας, ἢ ναῦο ἐνός τῶν ἡμε-
ρίων, καὶ τῶν ἔργων παρεκελεύετο ἔχειν αὐτῶν
δὲ βραχύν ὀδισμὸν ποισαμῶν, ὁρᾷτι
ἢ ναῦς ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἐπορεύετο· τῆς
εὐαῖμα ἐν ταῖς χερσὶ σιλβανῶν γενομένης· πα-
τας τῆς κ' τῷ ἐπαρχίαν εἰς διδασκῆναι
ἦγαν ἢ δὲ σιλβανὸς καὶ τὰ ἄλλα ἀνὴρ ἀγα-
θός· καλῶν γὰρ τῶν κληρικῶν ἐμπροσθεν

παιδῶν τῶν δικαζομένων ἐρεγγεῖας, ἐ-
δὲνα τὸν Ἐκλήρη δικαστὴν ἐδίδε πόλε' ἀλλὰ
τῆ βιβλία τῶν δεσφῶν δεχόμενος, παρε-
καλεῖνά τῶν πιστῶν λαϊκῶν, ὃν ἠδὲ Φιλῆνα τὸ
δικαζομένους τ' ἐρεγγεῖας ἀπήλασεν' ἢ δια-
ταῖτα γένε μεγίστην δὲ κλῆσαν παρὰ πᾶσιν ἐκεκ-
τῆσθαι μὴ παρὶ σιλβανῆ, εἰ ἢ ἐν παρεκείσθ
εἰσθῆαι, ἀλλ' ἐκ ἀχρείως ἠγέμαι μημιλλυ αὐ-
τῶν γεγονέναι ἐπ' ἀνέλθωμρ ὃ ὄθεν δ' ἔξεθ-
μρ· μαξιμανῆ τῶν πρὸ χροῖσθ εἰς
τῆ ἑπισκοπῆ ἐν Ἰταλία βᾶσσε καὶ ἀντιό-
χου παρὶ τῆ εἰκάδα πέμπησθ τῆ ὀλίωσθ μῆ-
νῆσθ τῶν ἐκκλησιῶν ἠούχαζε πράγματα.

Agantium controversiis questum captare, neminem unquam ex clero judicem dedit. Sed acceptis litigantium libellis, advocabat unum ex fidelibus laicis, quem æquitatis studiosum esse norat: eique causæ cognitionem committens, litigantes à contentione revocabat. His de causis Silvanus maximam sibi famam apud omnes comparavit. Hæc de Silvano, licet in excessu dicta, non tamen sine fructu à nobis commemorata esse arbitror. Nunc revertamur eò unde digressi sumus. Cum Maximianus ad Episcopatum Constantinopolitanum evectus fuisset, Basso & Antiocho Consulibus, die octavo Kalendas Novembris, Ecclesiarum tumultus quievit.

Κεφ. λθ'

CAPUT XXXVIII.

Περὶ τῶν ἐν κείτῃ Ἰουδαίων, ὅσους ἔχεισαν τῶν κληρικῶν πολλοί.

Quomodo ex Judæis qui in Creta erant, multi Christianam religionem amplexi sunt.

Περὶ δὲ τὸν χρόνον τῆτον πολλοὶ τῶν ἐν κρητῇ Ἰουδαίων ἐχεισαν διαπάδος τῶν ἀπαλειῶν πρὸς Ἰουδαίῳ ὑπεκρίνατο εἶναι μωυσῆς πεπεμφθαι ἵνα ἐλεγγὺν ἐκ τῶν ἐργῶν, ὅσας αὐτὸς τὴν νῆσον οἰκόντας Ἰουδαίους ἐκείνην διὰ τῆς θαλάσσης ἀγαγόν' αὐτὸς γὰρ εἶναι ἐλεγγὺν, ὃ καὶ τὸν Ἰσραὴλ πάλαι διὰ τῆς ἐρηθῆς θαλάσσης τῶσας ἐφ' ὄλον ἐν ἐνιαυτῶν παρῆναι καθ' ἑκάστην τὴν νῆσον πόλιν· καὶ τὰς ἐν αὐταῖς οἰκουῦσας Ἰουδαίους, ὅσοι αὐτὰ πρὸς αὐτὸν ἀπέειπε παρήνθ τὲ πάντα τὰ χρήματα καὶ τὰ κτήματα καλαλιπῶν· ἀξίον γὰρ αὐτῆς διαξηρᾶς τῆς θαλάσσης, εἰς τὴν γλῶσσαν ἐπαγγελίας ὑπὸ γνήστο· οἱ δὲ ταῖς τοιαύταις ἐπιπέσει βεκολέμρ, πάντων μὴ τῶν ἐργῶν ἠμεδῶν καὶ ἐφθόρου ὃ ἢ ὡν ἐκείνησθ, τοῖς ἐπιπρῶσθ ἀφέντες λαμβάνθ αὐτῶ· ἐπεὶ δὲ ὃ τὴν ἡμερᾶν ἠν ὁ ἀπαλειῶν Ἰουδαίῳ ἐσήμαινεν, ἠγάτο μὴν αὐτὸς, ἠκολέθεν ὃ οἱ σύμπασις, ἀμα γυναιξὶ καὶ τῇ μικρᾷ ἠλικίᾳ· ἀρχῶν αὐτῆς ἐπὶ τὴν ἀκρωτήριον ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐκείνου, καὶ καθὶσθ ἀν καὶ αὐτῆς ἐκείνου· τῆτο ἐν ἐπιάνοι οἱ πρότεροι τῶ κρημνῶ προσπελασάντες, καὶ αὐτῶς ἐθῆσκον, τῆτο μὴν τοῖς κρημνοῖς προσρηγνύμρ, τῆτο δὲ καὶ εἰς τὸ ὕψος ἀποπνιγόμενοι ἢ πλείους ἀν διεφθάρσαν, εἰ μὴ θεὸς προνοήσθ παρῆτυχον

Eodem fere tempore multi ex Judæis qui in Creta erant, Christianam fidem amplexi sunt ob hujusmodi casum. Veterator quidam Judæus Mosén se esse finxit, seque missum à cælo, ut Judæos Cretam incolentes susciperet, eosque per mare deduceret. Se enim esse ajebat qui olim Israelitas per mare rubrum ducens servasset. Totam igitur insulam & singulas ejus urbes unius anni spatio peragravit, & Judæos qui in illis degabant, impulit ut sermonibus suis fidem haberent. Hortabatur autem illos, ut omnem pecuniam ac suppellectilem cum prædiis relinquerent. Pollicebatur enim se illos per siccum mare in terram promissionis ducturum esse; Illi vero ea spe in fraudem inducti, opus omne negligere cœperunt: & ea quæ possidebant spernentes, capiendi illa licentiam cuiusvis obvio concedebant. Postquam dies ab impostore Judæo designatus illuxit, ipse quidem præire cœpit: sequebantur autem universi cum uxoribus & parvulis. Eos ergo in promuntorium quoddam mari imminens cum duxisset, ex eo sese in mare præcipitare jussit. Atque id fecere primi illi qui ad præruptam rupem accesserant. Qui quidem protinus perierunt, partim scopulis illisi, partim aquis submersi. Multoque plures periissent, nisi divinâ quâdam providentiâ piscatores ac negotiatores

